

A NŐ
A TÍZES
KABIN-
BÓL

A SÖTÉT ERDŐ KÖZEPÉN SZERZŐJÉTŐL

RUTH WARE

GABO

AZ ELSŐ JEL, HOGY VALAMI nincs rendben, talán az lehetett, hogy arra ébredtem, a macska a mancsával az arcomat birizgálja. Elfelejtettem becsukni a konyhaajtót éjjel. Így jár, aki részegen jön haza.

– Menj innen – nyöszörögtem. Delilah megbökött a fejével. Próbáltam beletemetni az arcom a párnámba, de tovább dörgölözött a fülemhez, míg végül szívtelenül le nem löktem az ágyamról.

Felháborodott nyávogással ért földet, én meg magamra húztam a takarót. De a takaró alatt is hallottam, ahogy az ajtókezetet kaparja.

Az ajtó csukva volt.

Felültem, a szívem zakatolni kezdett, és Delilah ki is használta az alkalmat, hogy újra felpattanjon mellém az ágyra egy kis nyalakodásra. A mellkasomhoz kaptam, majd lefogtam egy kicsit, hogy hallgatózhassak.

A konyhaajtót talán elfelejtettem bezárni, vagy csak nem kattant be teljesen a zár. De a szobám ajtaja kifelé nyílt, furcsa elrendezése volt ez a lakásomnak. Esélytelen, hogy bezárta volna magát ide. *Valaki* becsukta azt az ajtót.

Delilah meleg testét magamhoz szorítva ültem ott, és tovább hallgatóztam.

Semmi.

Aztán egy megnyugtató gondolat suhant át a fejemben – talán éppen az ágyam alatt volt, amikor megérkeztem, én meg rázártam az ajtót, amikor hazaértem. Szórakozottságomban tettem. Őszintén szólva minden, ami a metró után történt, homályosan élt az emlékezetemben. A hazaúton kezdődő fejfájásomat ekkor a pánik söpörte ki az agyamból. Abba kellene hagynom a hétköznapi ivást. A húszas éveimben talán még okés volt, de most már nem olyan könnyű túlélni a másnapot, mint akkoriban.

Delilah fészkelődni kezdett az ölemben, és belemélyesztette a karmait a karomba, ezért elengedtem, és a háziköntösömért nyúltam. Aztán felemeltem, hogy kivihessem a konyhába.

Amikor kinyitottam a háló ajtaját, egy férfi állt előtte.

Nem is érdemes azon mészolni, hogy nézett ki, mert legalább huszonöt-ször végigmondtam már a rendőröknek. – A csuklója sem látszódott ki? – kérdezték folyamatosan. Nem, nem és nem. Kapucni volt rajta, és egy kendőt tekert az arca köré, minden más, amit láthattam volna, elveszett a szoba sötétjében. Kivéve a kezét.

Azon latexkesztyűt viselt. Ez volt az a dolog, ami igazán rám hozta a frászt. Azok a kesztyűk azt sugallták: tudom, mit csinálok. Azt jelezték, hogy a gazdája tudja, miért jött. És azt is, hogy jóval többért, mint pénzért.

Ott álltunk úgy egy másodpercig, szemtől szemben; a tekintete az enyémbé veszett.

Ezer és egy gondolat suhant át az agyamon: hol van a telefonom? Miért ittam annyit tegnap éjjel? Lehet, hogy meghalottam volna, ha józan vagyok. Ó, Jézusom!

És az a kesztyű. Uramisten, a kesztyű. Annyira profinak tűnt, annyira... betegnek.

Nem szólaltam meg. Mozdulni is képtelen voltam. Csak álltam ott, a vacak köntösöm szinte le-föl mozgott rajtam. Delilah kiszenvette magát az engedékeny karjaim közül, és a konyha felé inalt.

Kérlek, gondoltam. Kérlek, ne bánts!

Ó, istenem, hol van a telefonom? – tettem fel magamban a kérdést.

Aztán megpillantottam valamit a férfi kezében. A táskámat, a Burberry táskámat, bár ez a részlet akkor teljesen jelentéktelennek tűnt. Egyetlen dolog számított ezzel kapcsolatban – abban volt a telefonom.

A szeme körüli ráncok úgy húzódtak a magasba, hogy azt gondolhattam, a kendő mögött elmosolyodik; éreztem, hogy a vér kifut a fejemből, összeugrasztva belül mindent. Készen álltam harcolni vagy menekülni, amelyiknek jönnie kell.

Felém lépett. Egyetlen lépést.

– Ne... – mondtam. Fenyegetésnek szántam, de inkább hangzott könyörgésnek; a hangom olyan vékony és cincogó volt, tele szánalmasan sok félelemmel. – N...

Még csak be sem tudtam fejezni. Hirtelen rám csapta a hálószoa ajtaját, bele az arcomba.

Egy ideig csak álltam ott, ledermedve, majd a kezembe tettem az arcom. Jéghideg ujjaim valami forró nedvességet éreztek, és beletelt egy kis időbe, mire ráéisméltem, hogy ez vér, hogy az ajtó felsértette az arcomat.

Vissza akartam rohanni az ágyba, bele akartam temetni az arcom a párnáimba, és legszívesebben csak sírtam volna, míg meg nem nyugszom. De egy kis hang a fejemben folyton azt

szajkózta, *még mindig ott van kint. Mi van, ha bejön? Mi van, ha bejön érted?*

Aztán hangot hallottam a hall felől, mint a leesett volna valami, és a félelem megint úgy száguldott át rajtam, hogy teljesen lebénított. *Ne gyere vissza. Ne gyere vissza.* Észrevettem, hogy visszatartom a lélegzetem; magamra erőltettem a szabályos légzést, hosszan, mélyen vettem a levegőt, és kinyújtottam a kezem az ajtó felé.

Még egy csattanás a bejárat felől, mintha üveg törne. Gyorsan megragadtam az ajtó kilincset, a talpamat megvettem az ősrégi hiányos parkettán, és készen álltam, hogy tartsam azt a kilincset, ameddig csak kell. Leguggoltam az ajtónak támaszkodva, felhúztam a térdemet a mellkasomhoz, próbáltam elfojtani a zokogásom, a köntösömbbe temetve az arcom, miközben hallgattam, ahogy az a pasas kipakolja a lakásomat. Azon imádkoztam, hogy Delilah kijuthasson az udvarra, és ne essen baja.

Végül, egy kis idő múlva, meghallottam, ahogy a bejárati ajtó kinyílik, majd becsapódik. Csak ültem ott, belesírtam a köpenyembe, és el sem tudtam hinni, hogy végre tényleg elment. Hogy nem jött vissza, hogy nem akart bántani. A kezem elzsibbadt, de nem mertem elengedni a kilincset.

Felidéztem magamban azt a kesztyűt.

Nem emlékszem pontosan, mi történt ezután. Lehet, hogy egész éjjel ott maradtam, megdermedve. De meghallottam Delilaht odakintről, ahogy nyávog, és az ajtó másik oldalát kaparásza.

– Delilah! – kiáltottam rekedt hangon. A hangom úgy remegett, hogy nem is hasonlított a saját hangomra. – Ó, Delilah.

Az ajtón át hallottam azt az ismerős, mélyről jövő, reszelős dorombolását, és ekkor valahogy szertefoszlott a varázslat.

Hagytam, hogy görcsös ujjaim elernyedjenek a kilincsről, amit addig fájdalmasan szorongattam; felálltam, igyekeztem megtartani magam a remegő lábamon, és elfordítottam a kart.

El is fordult. Olyan gyorsan, olyan könnyedén, a retesz szinte meg sem mozdult. Kiszedhette a zárat a másik oldalról.

Basszus.

Basszus, basszus, basszus.

Csapidába estem.

2

KÉT ÓRÁBA IS BELETELT, MIRE kikászálódtam a hálósobából. Nem volt vezetékes telefonom, amivel segítséget hívhattam volna, és az ablakon biztonsági rácsok voltak. Eltörtem a legjobb körömrészelőmet, azzal igyekeztem kiszemlődni a tolózárát, és végül valahogy sikerült is kinyitnom, hogy kimerészkedhessek legalább a szűk folyosóra. Csak három szoba van a lakásomban, egy konyha, egy háló és egy aprócska fürdőszoba, és majdnem az egészet belátni a hálósoba ajtajából, mégis benéztem minden ajtó mögé, még a szekrénybe is belestem, ahol a porszívót tartom, hogy megbizonyosodhassak arról, tényleg elment.

A szívem zakatolt, a kezem remegett, ahogyan felfelé lépkedtem a szomszédhoz vezető lépcsőn. Azon kaptam magam, hogy állandóan a hátam mögé nézek, míg az ajtajában vártam. Hajnali négy lehetett, legalábbis így saccoltam, és sok időbe, meg rengeteg dörömbölésbe telt, mire felébredtettem. Morajlást hallottam, majd Mrs. Johnson lépteinek csoszogását; résnyire kinyitotta az ajtót, az arcán egyszerre volt jelen a bizonytalanság és az ijedtség, de amikor felfogta, hogy én állok ott az ajtó előtt a köntösömben, vérrel a fejemen, az arckifejezése megváltozott, és azonnal levette a láncot.

– Ó, édes istenem. Mi történt?

– Kiraboltak.

Nehéz volt beszélni. Nem tudom, hogy a hűvös őszi szél miatt, vagy a sokk tehetett róla, de megállíthatatlanul remegtem, a fogaim csak úgy csattogtak egymáshoz; elképzeltem, ahogy összemorzsolódnak a számban, majd nagy nehezen elhessegettem a gondolatot.

– Vérzel! – Kétségbeesett arcot vágott. – Ó, istenem, gyere be, lelkecském, gyere.

Bevezetett a bérlakás Paisley-szőnyeggel borított nappalijába, ami egy kicsi, sötét, túlfűtött helyiség volt, most mégis valamiféle menedéknek tűnt.

– Ül le, ülj csak le. – Egy vörös szófára mutatott, aztán letérdelt, és a konvektorral kezdett babrálni. A gáz pukkant egyet, majd fellángolt, és szinte azonnal megéreztem, hogy még melegebb van. Nyöszörögve egyenesedett ki mellettem. – Készíték neked egy forró teát.

– Jól vagyok, tényleg. Mrs. Johnson, gondolja...

De ő megingathatatlanul rázta a fejét.

– Nincs jobb egy édes, forró teánál ilyenkor.

Nem ellenkeztem tovább, a remegő kezemet a térdem alá tettem, miközben ő beviharzott az aprócska konyhába. Nem sokkal később vissza is tért két bögrével egy tálcán. A közelebbiből ittam egy kortyot, összereztem a forróságától; a gőz belecsapott a vágásba a kezemen. Olyan édes volt, hogy alig éreztem a vér ízét a számban, ami valamilyen módon megváltásnak hatott.

Mrs. Johnson nem ivott, csak figyelt engem, a homlokán egyre vastagodtak a ráncok.

– Kicsikém... – A hangja elhalkult. – *Bántott téged?*

Tudtam, mire gondol. Megráztam a fejem, és kortyoltam még egyet, mielőtt beszélni kezdtem volna.

– Nem. Nem bántott. Rám csapta az ajtót, azért van seb az arcomon. A kezemet már én vágtam meg, amikor próbáltam kiszabadulni a hálóból. Rám zárta az ajtót.

Felvillant az emlék magamról, ahogyan a körömrészelővel és egy ollóval próbálom kinyitni az ajtót. Judah mindig azzal piszkál, hogy használjak rendes szerszámokat. Például ne kés-sel húzzam meg a csavart, vagy ne konyharuhával feszítsem le a gumit a biciklimről. Pont a múlt héten nevetett ki, amikor szigetelőszalaggal reparáltam meg a zuhanyrózsát, aztán egész délután lelkiismeretesen javította nekem epoxigyantával. De ő most Ukrajnában van, és nem is tudok most rá gondolni. Ha rá gondolok, elsírom magam, és ha sírni kezdek, nem bírom majd abbahagyni.

– Jaj, szegény kicsikém.

Nagyot nyeltem.

– Mrs. Johnson, köszönöm a teát, de valójában azért jöttem, mert meg akartam kérdezni, használhatom-e a telefonját. Elvitte a mobilomat, szóval még nem is tudtam szólni a rendőrségnek.

– Ó, hát persze, természetesen. Idd csak meg a teádat, ott találsz a telefont.

Egy terítővel letakart kis asztal felé mutatott, amin valószínűleg London utolsó tárcsázós telefonja nyugodott (az Islington vintagebutik árukészletén kívül, persze).

Engedelmesen kiittam a teát, és felvettem a kagylót. Az ujjam automatikusan a kilences gombra terelődött, de elgondolkodtam. Elment. Mit lehet tenni? Nem voltam már vészhelyzetben.

Inkább a 101-et tárcsáztam, amit akkor érdemes használni, ha nincs konkrét életveszély. Vártam, hogy felvegyék, és közben

a nem létező biztosításomra gondoltam, a megerősített zárra, amit nem szereltem fel, meg a káoszra, ami otthon várt rám.

MÉG MINDIG EZEN GONDOLKODTAM ÓRÁKKAL később is, amikor végignéztem, ahogy a lakatos visszaszereli a reteszt meg a zárat, és meghallgattam a kötelező előadását a biztonságtechnikáról, illetve a viccelődését a hátsó ajtómmal kapcsolatban.

– Ez az anyag is egy semmi, de az MDF! Egy kisebb rúgással kibillentem a helyéről. Akarja, hogy megmutassam?

– Nem, kösz – vágtam rá azonnal. – Nem, nem, majd megoldom. Maga nem foglalkozik ajtókkal, ugye?

– Nem, de van egy haverom, aki igen. Megadhatom a számát. Addig is a férje rászerezhetne erre a rétegre egy 18-as furnérlémezt. Ha nem akarja, hogy megismétlődjön a tegnapi.

– Nem – értettem egyet. És még szépen fogalmaztam.

– Egy zsaruhaverom egyszer aszonta, a rablások negyede megismétlődik. Néha visszajönnek még több cuccért.

– Remek – mondtam elvékonyodott hangon. Pont erre volt szükségem.

– 18-as. Akarja, hogy felírjam a férjének?

– Nem, köszönöm. Nem vagyok férjnél. – És amúgy sem vagyok idióta, meg tudok jegyezni egy kétjegyű számot.

– Ja, jó'van. Akkor azé' – mondta, mintha ez legalábbis minimum megmagyarázna. – Ez a tok se ér itt semmit. Egy zárlemez minimum kéne. Mert lehet akármilyen jó zár, ha kirúgják a tokból. Akkor ugyanott van. Van egy a furgonomban, ami talán jó lehet. Érti maga, miről beszélek?

– Persze, tudom, mi az – feleltem fáradtan. – Egy fémdarab, ami a zár mellett fut, ugye? – Gyanítottam, hogy minden zsarságot rám akar sózni, de nem is igazán érdekelt ez akkor.

– Tudja, mit – mondta, és felállt. – Megcsinálom magának a zárlemezt. Ingyen. Van egy pont ekkora darabom. Fel a fejfel, drága. Így már tutira nem jön vissza az a szemét.

A szavai valahogy mégsem tűntek megnyugtatónak.

MIUTÁN ELMENT, KÉSZÍTETTEM MAGAMNAK EGY teát, és igyekeztem rendbe tenni a lakást. Delilah úgy viselkedett, mint egy kandúr, és összepisilte a folyosót, órákig járkált fel s alá, mindenhez odadörgölte magát, és több sarokba odapisilte; vissza akarta foglalni a területét.

Nem mentem olyan messzire, mint ő, nem pisiltem az ágyra, de én is úgy éreztem, hogy elfoglalták a területemet, hogy vissza kell foglalnom a megszenségtelenített dolgaimat. *Megszentségtelenített?* – kérdezett vissza a szarkasztikus hang a fejemben. *Te drámakirálynő.*

De tényleg úgy éreztem, mintha így történt volna. A kis lakásom romokban állt, beszennyezve, tele veszélyforrásokkal. Hatalmas megpróbáltatás volt elmesélni a történeteket a rendőröknek. Igen, láttam a betörőt, de nem, nem tudom leírni, hogy nézett ki. Mi volt a táskában? Ó, csak, tudják, az életem: a pénzem, a telefonom, a jogsim, a gyógyszerem, minden, a szempilláspirálomtól kezdve egészen a bérletemig.

Az élénk, de mégis személytelen telefonkezelő hangja még mindig visszhangzik a fejemben.

– Milyen telefon volt?

– Semmi extra – mondtam fáradtan. – Csak egy régi iPhone. Nem is tudom, melyik széria, de ki tudom deríteni.

– Köszönöm. Minden konkrétum a hasznunkra lehet. És említett valamilyen gyógyszert is. Milyen gyógyszer volt, ha nem vagyok indiszkrét?

Azonnal védekező állást vettem fel.

– Mi köze van annak bármihez is?

– Semmi. – A hangja nyugodt volt, idegesítően nyugodt. – Csak néhány gyógyszernek van értéke a piacon...

Tudtam, hogy a düh, ami átsuhant rajtam, értelmetlen düh volt, csak a munkáját végezte. De a betörő a bűnöző, miért engem hallgatnak ki?

Félúton voltam a nappali felé, kezemben a teámmal, amikor dörömbölést hallottam az ajtón. Olyan erőteljesen törte meg a csendet, és úgy visszhangzott a lakásban, hogy azonnal ledermedtem, félig állva, félig az ajtóhoz kuporodva.

Felvillant előttem a kapucnis alak, a latexkesztyűk a kezén.

Újabb dörömbölés, és amikor lenéztem, rájöttem, hogy a teám kiesett a kezemből, és a kihűlő teatócsában tapicskolok.

Újabb csapkodás az ajtón.

– Egy perc! – kiabáltam hirtelen haraggal, és közel álltam ahhoz, hogy elsírjam magam. – Megyek már! Megtenné, hogy nem csapkodja azt az átkozott ajtót?

– Elnézést, hölgyem – mondta a rendőr, amikor végül ajtót nyitottam. – Nem voltam benne biztos, hogy hallja – aztán amikor lenézett, a tócsára, és a bögrém darabjaira, azt mondta: – Húha, csak nem megint betörték ide? Ha-ha!

DÉLUTÁN LETT, MIRE A RENDŐR VÉGZETT a jegyzőkönyvvel, és amikor elment, bekapcsoltam a laptopom. Az egyetlen kütyüm volt, amit nem vitt el a betörő. A munkámon kívül, a gépen van még minden jelszavam, beleértve – beleborzongtam, amikor rájöttem – a fájl, aminek a trükkös „bankos cuccok” nevet adtam. Nem volt benne az összes pinkódom vagy ilyesmi, de minden mást abban a fájlban gyűjtöttem össze.

A szokásos e-mailáradatban kiszúrtam egy levelet a következő tárggyal: „Tervezel ma bejönni? ☺”. Ekkor jöttem rá, hogy teljesen elfelejtettem beszólni a *Velocity*-be.

Gondoltam, válaszolok itt, de aztán inkább előkerestem a húszasomat a teásdobozból, és lesétáltam abba a fura mobilboltba a metróaluljáróban. Némi alkudozás után vettem egy olcsó, butatelefont, SIM-kártyával együtt, tizenöt fontért, és leültem a szemközti kávézóba, hogy felhívjam a szerkesztőasztisztenst, Jennt, aki velem szemben ült az irodában.

Elmeséltem neki, mi történt, igyekeztem viccesebbnek leírni, mint amilyen valójában volt. Felidéztem a képet, amelyen egy körömrészelővel piszkálom ki a zárat, de nem meséltem a kesztyűről, és a rettegésről, amit éreztem, ahogy arról sem, hogy ezek az emlékképek azóta is kísértenek.

– Basszus! – A hangja a vonal másik végén tele volt aggodalommal. – Jól vagy?

– Ja, többé-kevésbé. De ma nem megyek be. Össze kell pakolnom a lakást. – Amúgy annyira nem volt vészes a helyzet. A pasas szép munkát végzett, nem tett tönkre semmit.

– Istenem, Lo, annyira sajnálom. Figyelj, akarod, hogy keressünk valaki mást arra a Sarki Fény-dologra?

Elsőre fogalmam sem volt, miről beszél, aztán persze eszembe jutott. Az *Aurora Borealis*, ami egy szuperelegáns luxus tengerjáró hajó, amely körbeutazza a norvég fjordokat, és valahogy, fogalmam sem volt, hogyan, voltam olyan szerencsés, hogy kaptam egy sajtós jegyet az első útjára.

Óriási mák. Annak ellenére, hogy egy utazási magazinnál dolgoztam, általában az volt a feladatomban, hogy sajtóközleményeket szúrtam be, meg képeket kerestem a cikkekhez, amiket a főnökömtől, Rowantól kaptam, aki bejárta a luxusüdülő-központokat. Rowannek kellett volna ide is mennie, de miután

igent mondott, kiderült, hogy a terhessége annyira nem ért egyet a döntésével, azt hiszem, valami terhességi vészes hányásnak nevezik a betegséget. Így az én ölemben landolt ez a hajóút, mint valami ajándék, ami persze egyszerre rejt felelősséget és előrelépési lehetőséget is. Bizalmi szavazással döntöttek el, hogy én megyek, pedig Rowan több rangidősnek is szívességet tehetett volna, de tudtam, ha jól játszom ki a kártyáimat ezen az úton, az nagyban befolyásolja majd, ki helyettesíti, amikor szülési szabira megy, és mind versengünk a posztjáért. És talán, tényleg csak talán, végre megkaphatom az előléptetést, amit évek óta ígér nekem.

Ennek a nagy, világmegváltó lehetőségnek pont ezen a héten kellett eljőnie. Vasárnap. Két nap múlva indulnom kellett.

– *Nem* – vágtam rá azonnal, és magam is meglepődtem a szigorú hanglejtésem. – Nem, nem akarom lemondani. Jól vagyok.

– Biztos? Mi van az útleveleddel?

– A hálóban volt, nem találta meg. Hál'istennek.

– *Teljesen* biztos vagy benne? – kérdezett rá még egyszer, a kérdéséből aggodalmaskodást hallottam ki. – Ez nagy dolog, nemcsak neked, a magazinnak is. Ha nem érzed, hogy felkészültél rá, akkor Rowan nem téged...

– Készen állok rá – mondtam, belevágva a szavába. Nem hagyhattam elúszni ezt a lehetőséget. Mi van, ha nem jön több? – Ígérem. Nagyon meg akarom ezt csinálni, Jenn.

– Oké – mondta, szinte vonakodva. – Akkor ez esetben teljes gőzzel előre, igaz? Átküldték már a sajtóanyagot reggel, szóval elküldöm neked egy futárral a vonatjegyeddal együtt. Megvannak valahol Rowan jegyzetei is. Azt hiszem, a fő feladat az lenne, hogy készíts egy igazi, ütős szlogent a hajón, mert szeretné, ha a cég rendszeresen hirdetne az újságban, és

az is lehet, hogy találkozol ott olyanokkal, akik szintén tudnak nálunk hirdetni, és belevághat a profilunkba, úgyhogy ha ilyen irányba is el tudsz menni, az még jobb.

– Persze. – Elvettem egy tollat a pultról, és egy papírszalvétára firkantottam fel az infókat. – És mikor is indulok pontosan?

– A vonatod a King's Crossról indul, tíz harminckor, de mindent beleteszek a csomagba.

– Szuper. Kösz, Jenn.

– Szívesen – mondta. A hangját olyan sóvárgónak éreztem, mintha legszívesebben lecsapna a helyemre. – Vigyázz magadra, Lo. Szia!

MÉG VILÁGOS VOLT, AMIKOR HAZAFELÉ kezdtem bandukolni. Fájt a lábam, fájt az arcom, és haza akartam menni, hogy egy hosszú, forró fürdőt vehessek.

Az alagsori lakásom ajtaja sötétben volt, mint mindig, és megint eszembe jutott, hogy kellene ide valami fény, ha másért nem, legalább azért, hogy a kulcsaimat megtaláljam a táskám alján, de még ebben a félhomályban is láttam hasítást a fában, ahol a zárat törte fel. Csoda, hogy nem hallottam meg ebből semmit. *Nos, mit vártál, totál kiütötted magad*, mondta a pizkok kis hang a fejemben.

Az új biztonsági zár megnyugtatóan jónak tűnt, amikor magamra zártam, lerúgtam a cipőmet, és fáradtan a fürdőszobába kullogtam; hatalmasat ásítva nyitottam meg a csapot, és leültem a vécé szélére, hogy levegyem a harisnyámat. Aztán kigomboltam a felsőmet is... majd megtorpantam.

Általában nyitva szoktam hagyni a fürdőszoba ajtaját, csak Delilah és én vagyunk, és a falak hajlamosan a vizesedésre itta a talajszint alatt. Nem is igazán szeretem a zárt tereket, és

ez a helyiség amúgy is elég kicsi, főleg ha a redőny is le van húzva. De az új biztonsági zárral a bejárati ajtón, meg a zárlemezzel hátul már csak biztonságban érezhetem magam; megnéztem az ablakot is, és azért magamra zártam a fürdőszoba ajtaját is, mielőtt teljesen levetkőztem volna.

Fáradt voltam, elképesztően fáradt. Elképzeltem, ahogy elalszom a kádban, belecsúszom a vízbe, és Judah ott találja majd a meztelen, élettelen testemet egy héttel később... Felráztam magam. Be kellett fejeznem a parázást. Már majdnem megtelt a kád. Nagy nehezen elhelyeztem benne a testemet, és kicsavarodva bevizeztem a hajamat is.

A fürdő elég forró volt ahhoz, hogy csípje a sebet az arcomon; behunytam a szemem, és igyekeztem egy másik helyre képzelni magam, távol ettől a hideg, klausztrófób, aprócska tértől, messze ettől a mocskos, bűnös várostól. Képzeletben északi partokon sétáltam, meghallottam a... hm... ez a Baltikum? – tűnődtem. Ahhoz képest, hogy utazási magazinnál dolgozom, aggasztóan rossz vagyok földrajzból.

De aztán nem kívánt képek váltották fel ezt a képzelgést. A lakatost láttam magam előtt, aki azt mondja, a betörések negyede később újra megismétlődik. Magamat láttam, ahogy a hálóban rekedek, ahogy a talpam a padlóba gyökerezik. Az erős kezeket, abban a halvány latexkesztyűben, a fekete haját, ami kibuggyant...

Basszus. *Basszus.*

Kinyitottam a szemem, de a valóság sem tudott igazán megnyugtatni. Csak a nyirkos fürdőszobám nyomasztóan összeszűkült falait láttam, amik elzárnak engem mindentől.

Megint el fogod veszíteni, mondta a belső hang. *Érzed, nem igaz?*

Fogd be. Fogd be, fogd be, fogd be. Újra behunytam a szemem, igyekeztem kiűzni a fejemből a nyomasztó képeket. *Egy. Kettő. Három. Nagy levegő. Négy. Öt. Hat. Kifúj. Egy. Kettő. Három. Nagy levegő. Négy. Öt. Hat. Kifúj.*

Az utolsó képet is kiűztem az agyamból, és azt éreztem, ki kell szabadulnom ebből a levegőtlen kis térből. Kiszálltam a kád-ból, és magamra tekertem egy törülközőt, egy másikat a hajmra, és bementem a hálóba, ahol a laptop még mindig az ágyamon pihent.

Kinyitottam, és izíztottam a Google-t, majd beírtam: a betörések hány százaléka ismétlődik meg.

Egy csomó találatot dobott ki, végignézegettem, és aztán véletlenszerűen rákattintottam egy cikkre. Beleolvastam, és megálltam egy bekezdésnél: „amikor a betörő visszatér... Egy országos felmérés adatai alapján, az esetek 25-50%-ában megismétlődik a bűncselekmény, és az esetek 25-35%-ában az áldozatok újra áldozatok lesznek. Az Egyesült Királyság rendőrségi jelentéseinek számadatai alapján az esetek 28-51%-ában a betörés egy hónapon belül megismétlődik, 11-25%-ában pedig már egy héten belül”.

Remek. Ezek szerint az én szájhős lakatos cimborám nem mondott hülyeséget, és nem feltétlenül akart megfélemlíteni. Bár matematikailag van esély az 50%-ra is, de csak 35%-ban ugyanazok az áldozatok? Ebbe is rendesen belefájdult a fejem.

Elhatároztam, hogy ezen az estén nem iszom egy kortyot se, így miután ellenőriztem a bejárati ajtót és a hátsót is, az ablakokat és másodjára is a bejárati ajtót, vagy talán harmadjára, ki tudja, feltettem a buta kis telefonomat töltőre az ágyam mellett, majd készítettem egy kamillateát.

Elvittem magammal a bögrét a hálóba, és a laptopomon megnéztem a sajtóanyagokat az úthoz egy kis csokis keksz tár-

saságában. Még csak nyolc óra volt, és nem vacsoráztam, de hirtelen nagyon kimerültnék éreztem magam – kimerültnék a főzéshez, és ahhoz is, hogy rendeljek valami kaját. Megnyitottam az Északi hajóút sajtóanyagát, lerogytam a paplanomra, és vártam, hogy elálmosodjak.

De ez nem ment olyan könnyen. Benyomtam az egész csomag kekszet, átolvastam egy csomó oldalt, tényeket és számadatokat az *Auroráról*. Csupán tíz luxusberendezésű kabin... maximum húsz utas... válogatott személyzet a világ legjobb hoteleiből és éttermeiből... Még a technikai specifikációs száraz részek sem tudtak elálmosítani. Ébren maradtam, zavartan, tele feszültséggel.

Ahogy feküdtem ott, a kis selyemgubómban, próbáltam nem a betörőre gondolni. Nagyon igyekeztem elterelni a figyelmem, a munkán agyalni, meg azon, mi mindent kell még elintéznem vasárnapig. Például új bankkártyát csináltatni. Összepakolni, és megtervezni mindent az útra. Látom vajon még előtte Jude-ot? Biztosan keresett a régi számomon.

Letettem az asztalra a sajtóanyagot, és megnyitottam az e-maileket.

„Szia, bébi” – gépeltem, aztán egy pillanatra le is fagytam. Mit mondjak? Nem volt értelme beszélni neki a betörésről. Még nem. Csak azt értem volna el vele, hogy rosszul érzi magát, amiért nem volt velem, amikor szükségem lett volna rá. „Elhagytam a telefonom.” Ezt írtam inkább. „Hosszú történet, majd később elmesélem. De ha szeretnél velem beszélni, e-mailezz, ne SMS-ezz. Mikor érkezel vasárnap? A Hullban leszek már korán, tudod, ez az Északi-tengeres cucc. Remélem, találkozunk még mielőtt indulnék, ha nem, akkor majd jövő héten, igaz? Puszi, Lo”

Megnyomtam a KÜLDÉS-gombot, és reméltem, nem fog azon agyalni, mi a frászért vagyok én még ébren háromnegyed

egykor; aztán lehajtottam a gépemet, felkaptam a könyvemet az éjjeliszekrényről, és próbáltam álomba olvasni magam.

Ez sem jött össze.

3 óra 35. Kiszenvedtem magam a konyhába, kivettem egy üveg gint, és mixeltem magamnak egy olyan bitang gintonicot, amelyet csak lehetséges. Úgy ittam ki, mint valami orvosságot, megremegtem az erős íztől, töltöttem még egyet, és azt is megittam, bár lassabban, mint az elsőt. Éreztem, ahogy az alkohol végigcsorog rajtam, ellazítja az izmaimat, és a megfeszült idegeimet.

A maradék gint magammal vittem a szobába, aztán lefeküdtem, arccal a fénylő órába néztem, és vártam, hogy az alkohol megtegye a hatását.

Egy. Kettő. Három. Nagy levegő. Négy... Öt... Ö...

NEM EMLÉKEZTEM, HOGYAN ALUDTAM EL, de abban biztos voltam, hogy végül is sikerült. Egy percig homályos, fejfájós tekintettel bámultam bele az órába, várva, hogy átváltson 4.44-ről a következő percre, aztán Delilah szőrpamacsarcába pislogtam, ahogy nekinyomta az orrát az enyémnek, jelezve, hogy itt a reggeli ideje. Felnyögtem. A fejem jobban fáj, mint tegnap, bár abban nem voltam egészen biztos, hogy az arcom fáj-e, vagy ez egy újabb másnaposság. Az utolsó pohár gintonicom még félig tele volt az éjjeliszekrényemen az óra előtt. Beleszagoltam, és rám tört a hányinger. Ennek kétharmada tömény gin. Mi a fenét képzeltem?

Az óra 6.04-et mutatott, ami azt jelentette, hogy másfél óráam maradt még, mielőtt ki kellett kászálódnom az ágyból, de már ébren voltam, nem volt értelme erőltetni az alvást. Inkább felkeltem, elhúztam a függönyt, és belebámultam a szürke homályba, az alsósori ablakomon át csak egy ujjnyi vastagságú

napsugár jutott le. Hidegnek és fanyarnak tűnt az idő, belebújtam a papucsomba, és készen álltam rá, hogy felülírom az automatikus beállítást a termosztáton, hogy befűtsek egy kicsit.

SZOMBAT VOLT, SZÓVAL NEM KELLETT dolgozni mennem, de valahogy az intézkedés, az új telefon, az új telefonszám, a banki ügyek utáni mászkálás elvitte az egész napomat, és estére már megint hullaüzemmódban voltam.

Majdnem olyan csehül voltam, mint amikor Thaiföldről utaztam haza L. A.-n keresztül: vörös szemek a kialvatlanságtól és a teljes zavar az időeltolódás miatt. Valahol az Atlanti-óceán fölött jöttem rá, hogy már nem fogok aludni, és fel is adtam a próbálkozást. Hazaérve beestem az ágyba, mint akit kiűtöttek, aludtam huszonhárom órán keresztül, majd mintha másnaposan ébredtem volna, elzsibbadt végtagokkal nyitottam ajtót Judah-nak, aki a vasárnapi újsággal a kezében dörömbölt az ajtómon.

De ezúttal az ágyam nem jelentett olyan menedéket, mint akkor.

Tudtam, hogy össze kell szednem magam, mielőtt elindulok az útra. Ez egy kihagyhatatlan, megismételhetetlen lehetőség volt, hogy bebizonyítsam, több vagyok, mint egy csinovnyik, aki a Ctrl+C, Ctrl+V-parancsokkal dolgozik egész nap. Ez volt az én nagy esélyem, hogy megmutassam, tudok olyan lenni, mint Rowan, tudok kapcsolatokat építeni, smúzolni, és nagy nevet szerezni a *Velocity*nek. És Lord Bullmer, az *Aurora Borealis* tulajdonosa ilyen arc volt. Az ő marketingbűdzsájének egy százaléka is hónapokra ellátná a *Velocity* költségvetését, arról nem is beszélve, mennyi híres utazó meg fotós lesz ott, akikkel a címlapon még menőbbek lehetnénk.

Nem akartam azonnal letámadni Bullmert már az első vacsoránál, nem képzeltem azt, hogy azonnal ajánlatokkal bombázom, de ha sikerül megszereznem a számát, és elérem, hogy fel is vegye, ha hívom, nos, az már kezdetnek elég is lenne, hogy később, valamikor nyélbe üthessük az üzletet.

Ahogy ettem a vacsorámat, ahogy lapátoltam be a számba a mirelit pizzámat, míg tele nem lettem, újra elővettem a sajtóanyagokat, de a sorok és a képek összefolytak előttem, a melléknevek egymásba kúsztak: „elit... csillogó... luxus... válogatott... kézműves...”.

Hatalmasat ásítottam, majd ránéztem az órára; elmúlt kilenc. Most már lefeküdhettem aludni, hála istennek. Miután ellenőriztem, miután kétszer is ellenőriztem az ajtókat és az ablakokat, rájöttem, simán megismétlődhetne az előző éjjel. Olyan kimerült voltam megint, hogy ha újra eljött volna a betörő, én átaludtam volna az egészet.

22.47-KOR RÁJÖTTEM, HOGY EGÉSZEN NAGYOT tévedtem.

23.23-kor elsírtam magam, bögttem, mint egy idióta.

Most már mindig ez lesz? – kérdeztem magamtól. Most már soha nem fogok tudni aludni?

Aludnom kellett. *Muszáj* volt. Az ujjaimon számoltam ki, hogy alig aludtam négy órát az elmúlt három napban.

Kívántam az alvást. Éreztem, hogy csak egy karnyújtásnyira van. Aludnom kellett. *Muszáj* volt. Megőrülök, ha nem alszom ki magam.

Újra elindultak a könnyek, nem is gondoltam volna, hogy van még belőlük. Az alvás miatti frusztrációból származtak, vagy a betörő iránti dühömből? Vagy csak az általános kimerültségből?

Csak azt tudtam, hogy ez így nem mehet tovább, úgy lógtak a levegőbe a várva várt álmaim, mintha ígéretek volnának. Úgy rohantam feléjük, mintha délibábot üldöznék, és minél inkább kergettem, annál elkeseredettebbé váltam. Mintha halat akarnék fogni, ami állandóan kicsúszik a kezem közül.

Istenem, annyira szerettem volna elaludni...

Delilah hirtelen felém fordult, mintha meghallotta volna, amit mondok.

Felderengett az arca, csillogó szem a sötét éjszakában.

Felültem, a szívem olyan hevesen vert, hogy a koponyámban éreztem a dübörgését.

Ki kellett jutnom innen.

Kikeltem az ágyból, elbotladoztam a cipőmig, és rávettem a kabátomat a pizsamámra. Aztán levettem a táskámat a fogasról. Ha aludni nem tudtam, akkor sétáljak, gondoltam. Valahová. Bárhová.

Ha nem jönnek az álmok, majd levadászom őket én magam.